

Matin hyvä päivä

OLINTYÖMATKALLA odottamassa autojunaa Rovaniemen rautatieaseman kahviossa, kun sisään astui varusmies työntäen nelikymppistä miestä pyörätuolissa.

Kiinnitin huomiota mielenkiintoiseen parivaljakkoon. Hämällisen oloinen varusmies ei monta sanaa sanonut, mutta mies pyörätuolissa, Matti, oli sitäkin puheliaampi. Hän jutteli useiden ihmisten kanssa vaihtaen paikkaa pöydästä toiseen.

Oli ilmeistä, ettei Matti tuntenut kahviossa istuneita matkustajia, mutta se ei häntä haitannut. Halu keskustella oli tärkeintä.

Sain kuulla, että Matti oli omin avuin mennyt pyörätuolillaan torille ja hankkinut hyväntekeväisyystapahtumasta ventovieraan varusmiehen kymppillä ”orjaksi” parin tunnin ajalle. Hän oli ottanut tilaisuudesta irti kaiken mahdollisen ja kuljetuttanut itseään ympäri kaupunkia.

Väliaikaisen avustajan pesti oli nyt kuitenkin päättymässä, koska tämän oli palattava asemapaikkaansa. Matti oli tullut saattamaan orjansa matkaan.

KÄVI NIIN KUIN kahden toisilleen vieraan ihmisen tapaamisessa joskus onnekaasti käy, ja aloimme keskustella elämästä.

Matti kertoi sairastavansa MS-tautia, joka oli vähitellen vienyt häneltä liikuntakyvyn. Voimat olivat heikentyneet vuosien varrella, ja tavatessamme hän joutui käyttämään pyörätuolia pysyvästi.

Matilla oli kertomansa mukaan hyvä elämä: hän saa asua kaupungin vuokra-asunnossa, ja Kela on vuosien ajan auttanut sairauden mukanaan tuomissa kustannuksissa. Erityisen iloinen Matti oli siitä, että saa kaupungilta myös rahaa, vaikka ei ole vuosin voinut olla töissä.

Elämänkumppania Matilla ei ollut, mutta senkin hän koki hyväksi asiaksi, koska olisi mielestään ollut sairautensa takia taakka puolisolle.

Kaiken tämän Matti kertoi ilman ironiaa tai katkeruutta. Hän ei rypenyt itsesääliin eikä ollut masentunut vaan ilmiselvästi elämänmyönteinen.

Jälkeenpäin olen moneen kertaan hämmästellyt Matin positiivista asennetta: hänellä olivat asiat hyvin.

OLEN KOHDANNUT useita laboratorioalan ammattilaisia, jotka on irtisanottu. Koko tilanne on monella tavoin vaikea. Työntekijä menettää toimeentulon ja työyhteisön, ja yritys menettää työn tekijän.

Asioiden tilaa ei mitenkään helpota se, jos töiden määrä irtisano-
vassa yrityksessä pysyy samana tai jopa kasvaa työpaikkansa säilyttävillä henkilöillä. On ymmärrettävää, että esiin nousee turhautumista, aggressioita ja katkeruutta.

Osa ihmisistä pitää huolen, että mahdollisimman moni tulee näistä tietoiseksi. Tämä ei monestikaan auta tilanteen ratkaisemisessa, vaan pelkästään levittää pahaa mieltä. Meillä on mahdollisuus vaikuttaa omaan asennoitumiseemme, mikä on tärkeää tilanteesta selviytymisen kannalta.

Työpaikan hakemisessa huomio kiinnittyy hyvin usein siihen, minkälaisen kuvan hakija antaa itsestään. Tiedän tapauksen, jossa vastavalmistunut kemisti harjoitteli systemaattisesti psykologisia testejä varten opetellen niihin ”oikeita” vastauksia. Hän saikin paikan ja pysyi yrityksen palveluksessa noin vuoden. Sitten työsuhde purettiin.

Työhaastattelussa voi siis näennäisesti oikeat vastaukset tietämällä saavuttaa toivomansa lopputuloksen. Kannattaa kuitenkin pohtia, mitä hyötyä siitä on pitkän ajan kuluessa.

SAMA ILMIÖ korostuu tätä nykyä sosiaalisessa mediassa, jossa yltiöpositiivisen kuvan tarjoileminen itsestään on hyvin tavallista.

On turhaa ja usein jopa haitallista yrittää rakentaa itsestään kuvaa, joka ei vastaa todellisuutta. Paljon pidemmälle pääsee, kun kehittää itseään niin tiedollisesti, taidollisesti kuin elämänviisaudenkin osalta.

Rautatieasemalla kohtaamani Matti lähti tyytyväisenä pyörätuolillaan kotiinsa. Matkan-
teko oli hidasta ja vaivalloista, mutta takana oli hyvä päivä. □

Harri Köymäri on Hosmed
Oy:n toimitusjohtaja.

Harri Köymäri
harri.koymari@hosmed.fi